

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1So/55/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012201242
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012201242.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: Ing. H. E., bytom C. XXX, právne zastúpená JUDr. Dušanom Pavčíkom, advokátom so sídlom Kuzmányho 57, Košice, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o vdovský dôchodok, o odvolaní odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sd/75/2012-34 zo dňa 16. mája 2013 v časti o trovách konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sd/75/2012-34 zo dňa 16. mája 2013 v časti o trovách konania m e n í tak, že odporkyňa nie je povinná zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým uznesením zastavil konanie podľa ust. § 250o OSP, nakoľko správny orgán vydal nové rozhodnutie, ktorým návrhu celkom vyhovel. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že odporkyni uložil povinnosť zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľky trovy konania. Odôvodnil to tým, že zastavenie konania zavinila odporkyňa, keď v priebehu konania došlo k vyhoveniu opravného prostriedku, po jeho podaní na súd. Z hľadiska procesného výsledku v konaní je rozhodujúce pri priznaní trov konania stav, ktorý bol v čase podania opravného prostriedku, resp. či tento bol spôsobilý na úspešné uplatnenie práva. Podľa názoru krajského súdu navrhovateľka nedala príčinu na zastavenie konania. V čase podania opravného prostriedku bol tento opodstatnený, čo malo vplyv na zastavenie konania.

Výrok o trovách konania napadla odporkyňa včas podaným odvolaním, nakoľko s konštatovaním krajského súdu ohľadne trov konania nesúhlasí. Napadnutým rozhodnutím zastavila výplatu vdovského dôchodku navrhovateľky z dôvodu, že tá po uplynutí jedného roka od smrti manžela nepreukázala, že spĺňa aspoň jednu z podmienok uvedených v § 74 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona č. 461/2003 Z. z.“). Krajský súd vytýčil pojednávanie bez toho, aby odporkyni doručil opravný prostriedok navrhovateľky, urobil tak, až na žiadosť

odporkyne, a to až dňa 14. februára 2013, pričom opravný prostriedok bol z 23. októbra 2012. Opätovne posúdila nárok navrhovateľky na výplatu vdovského dôchodku na základe novo predložených listinných dôkazov a rozhodnutím zo dňa 3. apríla 2013 uvoľnila výplatu vdovského dôchodku podľa § 74 ods. 2 a 3 a § 112 zákona č. 461/2003 Z. z. V čase vydania napadnutého rozhodnutia postupovala správne v súlade s aktuálnym skutkovým stavom ku dňu jeho vydania a príslušnými právnymi predpismi. Nárok na výplatu vdovského dôchodku navrhovateľke vznikol až po dodatočnom doložení listinných dôkazov, z čoho jednoznačne vyplýva, že odporkyňa nezavinila, že konanie bolo zastavené. Odporkyňa mohla konať až po tom, ako jej boli doručené opravný prostriedok navrhovateľky a fotokópie listinných dôkazov. Navrhovateľka teda doložila čestné vyhlásenie o počte vychovaných detí a rodné listy detí až dodatočne, v preskúmvacom konaní. Podľa názoru odporkyne, krajský súd nekonal v súlade s princípom hospodárnosti súdneho konania, keď vytýčil pojednávanie bez toho, aby odporkyňa mohla vo veci konať, na základe čoho nepovažuje odporkyňa trovy vzniknuté za účasť na tomto pojednávaní za trovy potrebné na účelné uplatnenie alebo bránenie práva. Žiadala preto napadnuté uznesenie zmeniť.

Navrhovateľka sa vo svojom vyjadrení nijako nezaoberala obsahom podaného odvolania. Uviedla len, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť, a že odporkyňa zmeškala lehotu na podanie odvolania, keďže podľa prezenčnej pečiatky súdu bolo odvolanie odporcu súdu doručené 17. júna 2013 a posledný deň lehoty bol 12. júna 2013. Preto navrhovala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie odmietol a priznal jej trovy odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne je dôvodné.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 OSP, ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Odvolací súd sa plne stotožnil s argumentáciou odporkyne uvedenou v odvolaní. Ani podľa názoru odvolacieho súdu nie je splnená podmienka podľa § 146 ods. 2 OSP. Odporkyňa nezavinila, že konanie sa muselo zastaviť, nakoľko o uvoľnení výplaty vdovského dôchodku navrhovateľke, rozhodla hneď po tom, ako jej boli predložené dokumenty na to potrebné. Nebolo možné, aby takéto rozhodnutie vydala odporkyňa predtým, ako jej boli predložené listiny, ktoré by preukázali, že spĺňa aspoň jednu z podmienok ustanovených v § 74 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. Nebola to teda navrhovateľka, kto dal príčinu na zastavenie konania. Odporkyňa postupovala správne, vždy v súlade s aktuálnym skutkovým stavom. Nemôže jej byť teda uložená povinnosť uhradiť trovy konania druhému účastníkovi, keďže po celý čas konala v súlade so zákonom a nijako nepochybila.

K námietke navrhovateľky o tom, že odvolanie odporkyne bolo podané oneskorene považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že odvolanie odporkyne bolo súdu síce doručené 17. júna 2013, ale na poštovú prepravu bolo dané 12. júna 2013, teda v lehote. Lehota na podanie odvolanie je procesnou lehotou a jej charakteristickou črtou je to, že je zachovaná nielen v prípadoch, kedy sa procesný úkon urobí v posledný deň lehoty osobne na súde, ale aj v prípadoch ak je odovzdaný orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť, v tomto prípade pošte.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250 ja ods. 3 veta druhá a § 220 OSP a rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov prvostupňového konania zmenil tak, že odporkyňa nie je povinná zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovení § 224 ods. 2, § 246c ods. 1, § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 OSP a navrhovateľke ich náhradu nepriznal, pretože v odvolacom konaní nemala úspech; odvolanie podala odporkyňa proti výroku o trovách a hoci v odvolacom konaní bola úspešná, ustanovenie § 250k ods. 1 OSP priznanie trov odporkyni neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.